

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/12/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112222148
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2112222148.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov Mgr. Dušana Čima a JUDr. Jána Mihala v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému: R. N., nar. XX. F. XXXX, trvalo bytom G., t. č. na neznámom mieste, zastúpenému opatrovníčkou: Mgr. W. Z., vyššia súdna úradníčka Okresného súdu Piešťany, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, zastúpeného splnomocnenkyňou: advocatius, s.r.o., Bratislava, Palackého 12, o zaplatenie 1.887,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 9. októbra 2013 č. k. 18C/325/2013-85 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. žalobu zamietol a II. žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 39 ods. 1, § 52 ods. 2, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, § 558 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb.), ust. § 93 ods. 2, § 153 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), § 497 až § 507 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); ust. § 2 písm. u/ a r/, § 4 ods. 8, § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, vecne dôvodil, že právna predchodkyňa žalobkyne Slovenská sporiteľňa, a.s. uzatvorila 13. augusta 2002 s pôvodne žalovaným 1/ X. N. zmluvu o úvere č. 282300668, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli aj všeobecné obchodné podmienky, na základe ktorej poskytla uvedenému žalovanému úver, avšak tento neplnil splátky úveru riadne a včas, preto odstúpila od zmluvy o úvere a vyzvala žalovaného 1/ na úhradu dlžnej sumy, jej pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala sumu 1.887,92 eur (istina 497,91 eur), riadny úrok 473,60 eur, úrok z omeškania 822,87 eur, ostatné príslušenstvo 93,55 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 22.10.2008 postúpila uvedenú pohľadávku žalobkyňi, ktorá si žalobou okrem postúpeného nároku uplatnila aj zákonný úrok z omeškania 13% ročne z istiny 497,91 eur od 23. októbra 2008 do zaplatenia (pôvodne proti 2 žalovaným: 1. X. N., 2. R. N.). Uznesením súdu prvého stupňa z 18. apríla 2013 č. k. 18C/235/2013-58 bolo konanie voči pôvodne žalovanému 1/ X. N. zastavené pre späťvzatie žaloby voči nemu zo strany žalobkyne. Žalobkyňa trvala na podanej žalobe iba voči žalovanému 2/ R. N. s poukazom na to, že medzi žalobkyňou a dlžníkom X. N. a ďalej žalovaným R. N. ako osobou prístupujúcou k záväzku bola 20. mája 2009 uzatvorená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len „Dohoda“), ktorá spĺňa všetky zákonné náležitosti pre uznanie dlhu zo strany dlžníka. Mala za to, že ustanovenie § 110 ods. 1 O. z. nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, keďže uznanie dlhu podľa

uvedeného ustanovenia nemožno stotožňovať s inštitútom uznania podľa § 558 O. z., v ktorej súvislosti poukázala aj na judikatúru všeobecných súdov. Z Dohody z 20. mája 2009 mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobkyňa ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili predmetnú Dohodu obsahujúcu aj uznanie záväzku, formu splatenia záväzku, rozhodcovskú doložku a záverečné ustanovenia, ktorú podpísal žalovaný R. N. ako osoba pristupujúca k záväzku podľa § 533 a nasl. O. z., pričom z bodu 3.1 vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ sa zaviazali splatiť svoj záväzok v splátkach, ktorých počet nebol v dohode uvedený, v splátkach po 33,19 eur, keď dátum prvej splátky bol určený dňom 20. júna 2009, v bode 2.1 Dohody X. N. ako dlžník uznal čo do právneho dôvodu a výšky záväzok vo vzťahu k žalobkyni vo výške 497,91 eur, ktorá suma predstavuje istinu a príslušenstvo pohľadávky vo výške 149,37 eur, teda spolu uznal sumu vo výške 647,28 eur. Vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch obsahoval bod 3.1 označený ako forma splatenia záväzku. Zmluvu uzavretú medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a pôvodne žalovaným 1/ posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. Vedľajší účastník v konaní vzniesol námietku premlčania, s ktorou žalobkyňa nesúhlasila, nakoľko žalovaný 1/ podpísal Dohodu 20. mája 2009. Vedľajší účastník na strane žalovaných vstúpil do konania písomným podaním zo 14. decembra 2012 doručeným súdu prvého stupňa 19. decembra 2012 a písomným podaním z 15. marca 2013 vzniesol námietku premlčania, voči ktorej opatrovníčka žalovaného R. N. nemala námietky rovnako ani voči jeho vstupu do konania a preto sa súd zaoberal dôvodnosťou vznesenej námietky. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že uplatnená pohľadávka podľa uzatvorenej zmluvy bola splatná 13. augusta 2003 a žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by k spoplatneniu úveru došlo neskôr, podala žalobu v predmetnej veci 31. októbra 2012, teda po uplynutí všeobecnej 3-ročnej premlčacej doby a preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že predmetná pohľadávka je premlčaná aj z dôvodu, že ku dňu postúpenia pohľadávky, t. j. k 22. októbru 2008 bol žalovaný X. N. v omeškaní 2062 dní, čo predstavuje lehotu 5,64 roka, z čoho vyplýva, že už ku dňu postúpenia pohľadávky bola táto premlčaná. Zámer žalobkyne dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním Dohody z 20. mája 2009, ktorú žalovaný R. N. podpísal ako osoba pristupujúca k záväzku súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú prax, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potencionálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Z tohto dôvodu uznanie dlhu žalovaným považoval súd za právne neúčinné, pretože v konaní nebolo preukázané, že žalovaný vedel o jeho premlčaní tak, ako to vyžaduje ust. § 558 O. z.. Uznať síce možno aj premlčaný dlh, ale uznávací prejav dlžníka bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, čo v tomto prípade žalobkyňa nepreukázala. Z dohody síce vyplýva, že vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch je zakomponovaná v bode 3 tejto dohody označenej ako forma splatenia záväzku. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a v konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov konania, nakoľko tento si trovy konania neuplatnil. Rovnako nepriznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného, keďže tento si náhradu trov konania neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa a navrhla ho zmeniť a žalobe celkom vyhovieť alternatívne navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, namietajúc prakticky nesprávnym právnym posúdením veci zo strany súdu prvého stupňa. Ten podľa nej pochybil stotožnením inštitútov uznania práva (podľa § 110 ods. 1 O. z.) s inštitútom uznania dlhu (podľa § 558 rovnakého zákona), keď v prejednávanej veci malo ísť (podľa odvolávajúcej sa žalobkyne) o prvý z takýchto inštitútov a pri tom k prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej (10-ročnej) dochádza bez ohľadu na vedomosť dlžníka o premlčaní. Začiatok plynutia novej premlčacej doby tak aj v tomto prípade nastal a ak právo bolo v takejto lehote uplatnené, nebol dôvod na zamietnutie žaloby, keď navyše žalovaného k podpisu Dohody nikto nenútil, táto je výrazom jeho slobodnej vôle, neobsahuje žiadne zavádzajúce formulácie a aj ochrana spotrebiteľa tu musí mať svoje medze (ktorými je nemožnosť chápať ju aj ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa).

Žalovaný ani vedľajší účastník na jeho strane odvolacie návrhy nepodali.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania celú vec (pretože na rozhodnutí vo veci samej, tu inak napadnutom v celom rozsahu, bolo závislým aj rozhodnutie i o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 1 a contrario a ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, na druhej strane však nie aj o ktorýkoľvek zo zákonom predpokladaných prípadov, vyžadujúcich si aj prejednanie takejto veci odvolacím súdom na pojednávaní, nakoľko tu nevznikla

potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal vec na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), keď dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba považovať za vecne správny ako pre riadne (dostatočne) zistený skutkový stav (umožňujúci prijať konečné rozhodnutie), tak i pre principiálne správne posúdenie veci (súdom prvého stupňa) po právnej stránke.

Ustanovenie § 52 ods. 2 O. z. bolo doplnené o ďalšiu vetu v znení „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.“ s účinnosťou od 1. apríla 2015 (čl. II bod 1 v spojení s čl. XIV zákona č. 102/2014 Z. z.). Úprava umožňujúca orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliadať aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. (§ 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších zmien a doplnení) nadobudla účinnosť až v čase medzi rozhodnutím napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa a rozhodovaním odvolacieho súdu týmto jeho (práve odôvodňovaným) rozsudkom (tu napokon por. aj čl. VIII bod 12 v spojení s čl. XIV zákona č. 102/2014 Z. z.).

V prejednávanej veci však kľúčovým bolo to, že súd prvého stupňa zaujal korektné stanovisko k spôsobu, akým hodlala žalobkyňa eliminovať pre ňu nepriaznivý fakt, že už v čase dojednávania s pôvodne žalovanými 1/ a 2/ Dohody bola pohľadávka nadobudnutá žalobkyňou od skoršej veriteľky premlčaná a že ani snaha odvolateľky argumentačne vyťažiť z rozdielov medzi inštitútmi uznania práva podľa § 110 ods. 1 O. z. a uznania dlhu podľa § 558 O. z. nemohla mať nádej na úspech (ba naopak konkrétna podoba takejto argumentácie musela byť žalobkyni ešte viac na príťaž a túto doslova usvedčiť z nečestného počínania na úkor spotrebiteľov).

Podľa čl. I § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „z. o. o. s.“) nekalé obchodné praktiky sú zakázané a podľa odseku 4 rovnakého paragrafu i článku zákona za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9.

Podľa čl. I § 8 ods. 1 písm. g/ z. o. o. s. obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiňovať, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k rizikám, ktorým môže byť spotrebiteľ vystavený; podľa odseku 3 rovnakého paragrafu i článku z. o. o. s. sa obchodná praktika tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiňovať, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil a podľa čl. I § 8 ods. 4 z. o. o. s. za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci (ktorým sa podľa čl. I § 2 písm. b/ bodu 1 z. o. o. s. na účely tohto zákona rozumie podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby, alebo jeho splnomocnenec) skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa § 110 ods. 1 vety druhej O. z. ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Podľa § 558 O. z. (inak ustanovenia nazvaného „Uznanie dlhu“) ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval; pri premlčanom dlhu má však také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Podľa § 39 O. z. neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Z obsahu Dohody je evidentné, že táto bola celkom nepochybne vyhotovená žalobkyňou (za pomoci predtlačce) a rozčlenená na 5 článkov (častí alebo kapitol), nazvaných 1. Zmluvné strany, 2. Uznanie záväzku, 3. Forma splatenia záväzku, 4. Rozhodcovská doložka a 5. Záverečné ustanovenia. Pôvodne žalovaný 1/ X. N. v samostatnom článku 2 mal uznať záväzok a v článku 3 (obsahujúcom najmä jeho záväzok splatiť záväzok v mesačných splátkach) v poslednej vete bodu 3.1. sa nachádza i deklarácia v znení „Osoby uvedené v bode 1.2 tejto zmluvy vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch“ (k práve uvádzanému por. najmä č. I. 6 spisu). V bode 1.2 Dohody je však uvedená iba jedna osoba - dlžník X. N..

Vyhlásenie dlžníka o vedomosti faktu premlčania dlhu i o následkoch, aké toto bude mať, urobené práve priblíženým spôsobom, môže byť len so značnou dávkou fantázie považované za vyhlásenie urobené s plným vedomím osoby toto deklarujúcej, čo takéto vyhlásenie pre ňu bude znamenať. Aj v tomto prípade (obdobne ako v minulosti pri tunajšom súdom konštatovanej neprijateľnosti praxe ukrývania rozhodcovských doložiek medzi iné menej významné - rozumej spotrebiteľa nie až tak ohrozujúce - zmluvné dojednania) totiž šlo o model ukrytia toho, čo bolo z pohľadu žalobkyne (disponujúcej v rozhodnom čase už nepochybne premlčanou pohľadávkou) zásadné a to tak, že tu možno skôr vylúčiť než predpokladať záujem upozorniť druhú stranu Dohody na to, o čo tu ide.

Za stavu vecí, podávajúceho sa z obsahu spisu, tak šlo i v dôsledku zrejme neorganického začlenenia príslušného vyhlásenia do Dohody (ktorou neorganičnosťou treba rozumieť umiestnenie vyhlásenia na miesto, kde toto systémovo nepatrilo a to podľa všetkého práve preto, že na mieste na toto sa ponúkajúcom by mohlo dôjsť k povšimnutiu si spotrebiteľom príslušnej formulácie a tiež k vyvolaniu takto zo strany žalobkyne ťažko želaných otázok - vrátane možného trvania na objasnení významu deklarovaného, či dokonca na odstránení príslušnej deklarácie z Dohody) dosť problematcky usúdiť na niečo iné, než na posúdenie takéhoto konania žalobkyne (resp. jej opomenutia spočívajúceho v neposkytnutí spotrebiteľovi patričných vysvetlení) za klamlivé a teda i nekalú praktiku (v tomto prípade aj odhliadajúc od máťúceho paralelného používania v Dohode výrazov „záväzok“ a „dlh“, činiaceho inak aj veľmi obtiažnym presvedčením kohokoľvek - konajúce súdy z toho nevynímajúc - o tom, žeby tu malo ísť práve o uznanie podľa § 110 ods. 1 O. z. a nie podľa § 558 zákona, o ktorom je tu reč).

Odvolačí súd síce rozhodne nemieni bagatelizovať nevyhnutnosť dostatočne uvedomelého pristupovania kohokoľvek k robeniu právnych úkonov, čiže aj k zodpovednosti za obsah prejavovanej vôle, je však zároveň pomerne známou skutočnosťou (bez potreby dokazovania), že v spotrebiteľských vzťahoch je náležitá orientácia sa spotrebiteľa často v množstve zmluvných dojednaní skôr výnimkou. Práve to je dôvodom, pre ktorý úprava normami tzv. spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle na úrovni nadnárodnej (tzv. komunitárne právo) i národnej (právo vnútroštátne) pracuje s pojmom priemerného spotrebiteľa (či so synonymami k takémuto pojmu) a takýmto spotrebiteľom je osoba, ktorá (spravidla na rozdiel od druhej strany spotrebiteľského vzťahu či osôb formulujúcich prejavy vôle za túto druhú stranu) potrebným právnym vzdelaním nedisponuje.

Ak potom v prejednávanej veci dostatočne uvážené pristúpenie pôvodne žalovaného 1/ X. N. k uzavretiu Dohody bolo prakticky vylúčené a žalobkyňa neprekázala nič, čo by nasvedčovalo opaku (teda tomu, že žalovanému bolo riadne objasnené, čo mu vyššie priblížené deklarácie z Dohody prinesú), muselo by to mať za následok nielen to, že tu nešlo usúdiť na nástup vyvrátenej domnienky predpokladanej ustanovením § 558 O. z. (trvania dlhu v čase uznania), ale tiež to, že žalobkyňa nešlo prisvedčiť ani pokiaľ šlo o ňou tvrdené prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatie plynutia doby novej (10-ročnej, v ktorej už právo uplatnené bolo). Žalobkyňa však navyše predložila exemplár Dohody, na

ktorom sa v kolónke podpis dlžníka nenachádza žiaden podpis a v kolónke podpis osoby prístupujúcej k dlhu sa nachádza nečitateľný podpis, predloženú Dohodu teda zjavne nepodpisali okrem zástupcu žalobkyne X. Y. 2 osoby ale iba jedna. Ak to je podpis X. N., voči nemu už žaloba t. č. nesmeruje a R. N. potom k záväzku nepristúpil, a ak to je podpis R. N., podľa obsahu dohody z jeho strany neprišlo k uznaniu záväzku, zaviazaniu sa splatiť záväzok ani k vyhláseniu o vedomosti o premlčaní dlhu.

Pominúc ten aspekt, že uznanie práva dlžníkom podľa § 110 ods. 1 vety druhej pred bodkočiarkou O. z. aj uznanie ním dlhu podľa § 558 takéhoto zákona sú jednostranné úkony dlžníka adresované veriteľovi a o taký prípad u Dohody (úkonu dvojstranného), nešlo, totiž rozhodujúcim tu bolo, že zákonná konštrukcia založenia dlhšej než všeobecnej premlčacej doby v dôsledku uznania práva dlžníkom podľa § 110 ods. 1 vety druhej O. z. pracuje (ako na to poukazovala odvolaním aj sama žalobkyňa) s konceptom prerušenia pôvodnej premlčacej doby a založenia (uznaním) behu doby novej, majúcej plynúť odo dňa uznania práva. Takýto koncept vylučuje, aby k uznaniu súladnému s právom a účinkami predpokladanými ustanovením § 110 ods. 1 vety druhej O. z. mohlo prísť až po uplynutí pôvodnej premlčacej doby (keďže sa nemôže prerušiť doba alebo lehota, ktorá už a to márne uplynula). Pokus tvrdiť opak by znamenal zákonom nepredpokladané prinavrátanie skorších záruk vymáhateľnosti práva potom, čo už došlo (v dôsledku nečinnosti veriteľa) k jeho oslabeniu a prechodu práva do polohy tzv. naturálnej obligácie (práva, ktoré síce pôjde splniť dobrovoľne, jeho priznania sa však nepôjde úspešne domôcť v súdnom či jemu obdobnom konaní). Ak by sa tak navyše malo stať na ujmu spotrebiteľa a za cenu zjavného narušenia stavu ním už (hoc aj nevedome) získanej právnej istoty (o tom, že jeho potenciálny procesný súper v spore môže na vymožitelnosť svojich nárokov na súde pre skoršie otáľanie s ich uplatnením zabudnúť), nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že dohodu veriteľa s dlžníkom prinášajúcu prvému z nich až po uplynutí pôvodnej premlčacej doby lehotu novú treba považovať prinajmenšom za obchádzanie zákona (ak nie aj za priamy rozpor so zákonom).

Pri riadení sa týmito úvahami preto ani odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než pred ním už súd prvého stupňa, teda k záveru o beznádejnosti žaloby pre premlčanie ňou uplatneného práva a preto podľa § 219 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (čo sa týkalo aj stručnejšie odôvodneného rozhodnutia o trovách konania, u ktorého sa stav nepriznateľnosti žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane akejkolvek náhrady trov prvostupňového konania stal nezvratným po márnom uplynutí lehoty na odvolanie týmto účastníkom).

Aj v takto skončenom odvolacom konaní to bol žalovaný, ktorý v ňom zaznamenal úspech (pretože žalobkyňa s odvolaním neuspela) a aj tu vzniklo právo na náhradu trov konania (odvolacieho) jemu (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.) a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane. Odvolací súd im potom žiadnu náhradu nepriznal preto, že žiaden z nich nepodal návrh na priznanie náhrady (hoci tu ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a to za situácie, keď ani zo spisu vznik žiadnych trov odvolacieho konania na tejto strane sporu nevplyval.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.